

stjotte sig selv og udvikle sig ad practisk Vej, og det er jo ogsaa bekjendt, at hele Bexelinstitutionen er aldeles usancemæssig bleven til og først senere i de forskjellige Stater bragt i System ved Lovgivningen. Jeg skulde ogsaa meget feile, om ikke ligeledes den Afvigelse fra den almindelige Regel, at det ved Løsøre er selve den factiske Overleverelse, der constituerer Eiendomsretten, som er steet med Hensyn til Connossementer, har udviklet sig practisk, først end den blev anerkjendt af Lovgivningen. Det er jo strengt taget det, der her er Tale om, at faae denne Bestemmelse om Connossementer overført ogsaa paa Varepartier, der ere oplagte i Pakhuse, saa at altsaa den fulde Eiendomsret kan gaae fra Mand til Mand og igjennem mange forskjellige Hænder uden en tilsvarende Overleverelse. Jeg troer imidlertid, at efter den hele Maade, hvorpaa Lovgivningsvesenet nu har udviklet sig, vilde det ikke være hensigtsmæssigt at lade dette Forhold udvikle sig practisk, og det er endog tvivlsomt, om Maalet kunde naaes ad denne Vej. Derfom man altsaa vil have Tingen, saa er det den eneste, eller i alt Fald den hensigtsmæssigste Maade, at udtale dette i en Lov; men hvis det skulde skee, maatte altsaa Resultatet, forsaavidt man ikke vilde forbeholde Regjeringen et Skjøn om, i hvilke Tilfælde og under hvilke Betingelser en saadan exceptionel Ret kunde overdrages, være Et af To: Enten maatte man sige: herefter skal den blotte Zhændehavelse af en saadan Uleveringsfeddel, for at bruge et meget courant Udtryk, kunne constituere Eiendomsret; men dette troer jeg vistnok, den ærede Taler selv vilde finde betænkeligt at give en saadan større Udstrækning, eller ogsaa maatte selve Loven indeholde Betingelserne; men det er Noget, der i den Grad gaar ind i concrete Forhold, at jeg troer, det vilde være meget vanskeligt at opstille, hvilke Garantier, baade for moralsk og finantsiel Bedrøffethed, der i saa Henseende kunde fordræ. Jeg troer ogsaa, den ærede Justitsminister har fuldkommen Ret i, at det her ikke saa meget kommer

an paa en stor Concurrence, som netop derpaa, at det Institut, der først her skulde kaldes tillive, er af den Bestaaffenhed, at det kan vække stor Tillid; thi det forudsætter netop en stor Tillid fra Publicums Side til en saadan Bestyrelse, at man betragter den Omstændighed, at Varer, som man maaskee ikke engang nogenstunde har seet, beroe hos den, som en fuldstændig Betryggelse for den Eiendomsret og Dispositionsret, man derover har opnaaet. Jeg troer ogsaa, at man ikke skal lade sig skræmme af Ordet: „Bevilling“, thi det vil blot sige, at der skal foretages et concret Skjøn om, hvilke Bestemmelser og Betingelser med Hensyn til moralsk og finantsiel Bedrøffethed der i saa Henseende maatte blive fordræ. Den ærede sidste Taler har lagt meget stor Vægt paa, at Loven skulde være beregnet paa Oplag af større Partier; men jeg troer, at han har uglebet meget Mere deraf, end der nødvendig ligger deri. Det er ligesom sagt, at det skal optages i Statutterne, med andre Ord, at de Vedkommende selv skulle skjønne, i hvor store eller smaa Partier de ville modtage Varerne; men naar de ere modtagne, saa er det en isvrigt aldeles practisk rigtig Bemærkning, den ærede Taler gjorde, at et af Hovedgoderne derved netop skulde bestaae deri, at en saadan Overgang fra Groshandlere til Mellemandlere og fra Mellemandlere til Detailhandlere kunde foregaae, om jeg saa tør sige, ved en blot moralsk Overdragelse, der ikke kan vække det allermindste Anstød; thi til hvilke Dimensioner man end vilde sætte Størrelsen af disse Varepartier, være sig efter Vægt, Maal eller Værdi, kort sagt, hvorledes end Statutterne maatte bestemme det, der skulde være Betingelsen for Modtagelsen, saa kan dette naturligtviis ikke finde Anvendelse paa Uleveringen. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at det practiske Resultat vilde blive, at man ikke tog en enkelt Uleveringsfeddel eller Recipiense, hvad man nu vilde kalde det, men deelte Varerne i saadanne Quantiteter, som efter Markeds sædvanlige Usancer kunde ventes at blive afhændede. Jeg skal i Parenthes bemærke, at